

Titel: Morpionade. Et Helte-Digt. [herefter i håndskrift: Til Kongen. Da ieg har været saa uhældig at tryke et lidet Skrift kaldet Morpionade [...] – En henvendelse fra J.R. Thiele om fritagelse for bøde, med svarene fra magistraten ved Braem, Chr. Bruun, etc.]

Citation: "Morpionade. Et Helte-Digt. [herefter i håndskrift: Til Kongen. Da ieg har været saa uhældig at tryke et lidet Skrift kaldet Morpionade [...] – En henvendelse fra J.R. Thiele om fritagelse for bøde, med svarene fra magistraten ved Braem, Chr. Bruun, etc.]", i *Luxdorphs samling af trykkefrihedens skrifter 1770-1773: Række 2 bind 25*, J.R. Thiele, 1774, s. 24. Onlineudgave fra Trykkefrihedens Skrifter: https://tekster.kb.dk/catalog/tfs-texts-2_025-shoot-w2_025_015_p24_bZONE1551701/facsimile.pdf (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Luxdorphs samling af trykkefrihedens skrifter 1770-1773: Række 2 bind 25

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

” Stigmosion selv denne Brands paa din Nympe har
” — — — — — fletter,

” Og jeg har med Elskov og Brands hans Indighed Kronet.” —
” Elig Haardhed var Morpions Hierte for snart til at bære
Han tier, og blegner, og foldnedsegnende daaner*, —
Corytio, som mærker hos Helten saadan en Troeskab,
Omsaerner den segnende Helt, og med Elskov og Favntag ham vækker.

Stigmosion tilende frem fra Bustens Skvager,
Betragter sin Nympe nedsynket i Morpions Arme,
Da selv maae anhere den Troeskabs Eed, hun ham forgeret,
Fortvilet han udbroed: ” Forbandet evigen være
” Den grusomme Elskov, som giver saadanne Quaer!”
Da drog han den blinkende Dolk af sin glindfende Sleede
Og udrev Livet af sit uheldige Hierte. — —

Strax paatog Elskov igjen sin sonlige Skionhed,
Da gusfede Helten med sin Corytio til Lykke,
Da klappede yndige Vinger de milde Zephyrer,
Da særde saa Elskov igjen til Idalls Toppe. —
Min Helt og hans Nympe hinandens Ufgyldighed viste,
Da sendte saa Venus og Elskov de kialnesie Sukke. —

Nu stod den vingede Gud i Veneris Tempel,
Da sang for sin deilige Moder sin yndige Seier; —
Hans Sanges vellydende Klang igiennemskar Luftten,
Den trangte sig hen til Amusias grusomme Hierte,
Som brast ved dens Sødhed, og Avind sank ned i sin Hale;
Den Heltens, min Morpions Siel af dens Ynde oplivet
Indflettede sin — i Corytios — de sødeste Sange.

* Saavidt følger min Beretning Skribenten. Men Hefsen er af mit eget. Læseren forlade det, og berønte, at Skribenten er Sanctionatør, og jeg er Digter; desuden følger io Hefsen rimeligvis af det gøregaaende.

